

SANYIKA-ÁTVÁLTOZÁS

Egy féllábú ember szája hallatszik ki a szemközti kocsmából a buszmegállóig. Törzsvendég, számlára iszik, és büszke erre. Talán a házat is elitta már, igen bozontos a feje, rongyosak a göncei. Talponálló, ajánlottak neki széket, de ő csonka, nem nyomorék. Szívaccsal pányvázta a mankó vállát, és mutatja cimborájának, aki, isten tudja, hányadszorra hallgatja ugyanazt a mondókat.

Késik a busz, várja még pár helybeli a megállóban, ők motyogják, hogy előfordul, és majd itt lesz, mikor jön. Nagy kontyos asszony kendővel, lekötött vederral, mellette egy másik szatyrokkal, emezt megaszalták az évek. Egy városi ruhás anyuka kisfiúval, ki tudja, mi járatban voltak. Arrébb egy kalapos öreg, kosár almával, bicskát húz, és egyet félbevág, szopogatja, hol vannak már az ő fogai. Meg egy másik, hosszú nyakú ember, időnként a féllábú felé sandít, az meg órá. Gyorsan dohányzik, a csikkeket a porba hajigálja.

Sanyika (Sanyika) mennyire szerette azokat a csikkeket – hallatszik a szó a kocsmából. A cimborá bólogat, és mélyet húz az üvegből, hogy ő itt most nem fog szóhoz jutni. Sanyika (Sanyika), és erre összesűgtak az asszonyok, a hosszúnyakú pedig öblöset köp, és a kocsmába fordul a szeme. Sanyika (Sanyika) érdekes szereplője lehetett ennek a buszmegállónak. Késik a busz, majd itt lesz, mikor jön.

Mert ugye alapvetően jó fiú volt Sanyika (Sanyika). Felszedegette mások után a csikkeket, és akkora gyönyörrel szívta, mintha a megváltó ölelné magához. Címlapfotó lehetett volna Sanyika (Sanyika), úgy tudott az dohányozni. Akkor volt a legbékésebb, mikor négy-öt csikket kapart magának a porból, mert ugye voltak rossz napjai is. Megáll a bicska az almában, feljebb csúszik a kalap karimája. A kontyos asszony szorít a kendőjén.

Sanyika (Sanyika), ahhoz képest, hogy utcagyerek volt, nagyon sokáig tartotta magát. Volt ruhája, mert ugye löktünk neki, a falu, meg még mi is, teisis a kitérdelt nadrágot, azt a csikosat, ugye, hát emlékszel – böki meg a cimborát, akinek csak a háta látszik, de ahogy a fejét ingatja, így is lehetett, meg amúgy is, sőt harmadikféleképpen is. Mindegy, isznak. Telente itt húzta meg magát a kályhánál, jutott neki maradék, bár ugye lát-szott már akkor is, hogy Sanyika (Sanyika) nem fogja megemberelni ma-

gát. De azért Sanyika (Sanyika) jó fiú volt. Erre a hosszúnyakú felrántja a taknyát, hogy hallgassál már. Amaz a mankóját rázza, gyere ide, ha mersz, majd leküld egy pofa piát, folytatja. Késik a busz, itt lesz, mikor jön.

Aztán emlékszel, mikor jöttek azok a bőrkabátosok a Párttól megnézni a gyümölcsöst, így mondták. Sanyika (Sanyika) azok után is szedegette a csikkeket, márkásakat, aztán addig lábatlankodott, hogy azok kitalálták, ellopott egy dobozzal az egyik zsebéből. Pedig dehogy lopott az, mert jó fiú volt. Megverték, és emlékszel, milyen csúnyán. Nem is tudott volna lopni, mert Sanyika (Sanyika) jó fiú volt. Csóválják az asszonyok a fejüket, hallgassál már el egyszer, a hosszúnyakúnak még hosszabb a nyaka, a bicska is áll az almában. És késik a busz, majd itt lesz, mikor jön.

Ekkortájt kezdett el Sanyika (Sanyika) hinni az átváltozásban. És nagy kár, hogy elkezdett nem bírni magával. Még jobban meglágyulhatott az agya a veréstől, mert ugye addig jó fiú volt. Teli üvegekkel jön a kocsmáros, a féllábú vállára teszi a kezét, valamit súg. Amaz lekanyarítja magáról a kezét, ne vágjál a szavamba, mert teisis tudod, mert itt voltál, az elejétől a temetésig, és ha egyszer elkezdtem, most már végigmondom. Csóválja a fejét a kocsmáros, elballag az üres üvegekkel, a féllábú meg folytatja. A temetés, na az legalább tisztességes volt.

Autónak lassú, szekérnek gyors, talán a távolban mozgó porfelhőt a busz veri fel. Késik, majd itt lesz, mikor jön. Szóval Sanyika (Sanyika) elkezdett hinni az átváltozásban, ugye. Itt ólalkodott a buszmegállóban és, pedig jó-fiú volt ugye, azon kezdett iparkodni, hogy hátulról cselesen, asszonyok szájába dugja az ujját. Szorul megint a kendő, az aszaltabbik a térdére csap, felborul az egyik szatyor, összeszedi. Az asszonyok egymást vigyázták a megállóban, nehogy Sanyika (Sanyika) kellemetlenkedjen a mocskos ujjával, amíg aztán a végzetes estén – na most már elég legyen, és kivágódik a bicska az almából, a hosszúnyakú kilép, és kicsi híja, hogy el nem csapja mind a két férfit a busz. Dudál, zaj van, por, nem hallatszik a történet vége. Hogy sikerült-e átváltoznia, vagy hát végül is mi lett Sanyika (Sanyika) veszte.

Az asszonyok egykettő fellépnek a buszra, duruzsolnak. A sofőr feje forog a kocsmára meg az utasok között. Felhág a kosárral az öreg, becsukja a bicskát, de nagyon néz kifelé, a hosszúnyakúnak még remeg a csikk a szájában. Utolsóként, hátra száll fel az asszonyka a kisfiúval.